

MUSESBOOKS

MUSESBOOKS

www.musesbooks.com

1. අසිරිමත් වූ දෙයකි ලොව, අසම්මත ප්‍රේමය නම්නා...

මාගේ මුහුණු පොතේ බිත්තියෙහි ඇගේ මිතුරු ඇරයුමක් සඳහන්ව තිබේ. එය වනාහි මා හිනෙකින්වත් බලාපොරොත්තු නොවූ ඇරයුමකි.

ඇය කොහේ සිටිනවාදැයි මම නොදනිමි. ඇය පැරිස් නගරයේ සිටින්නේද? එසේ නැතිනම් ප්‍රංශයේ වෙනත් නගරයකද? ඇය මව්බිමේ ජීවත් වන්නේද? මම නොදනිමි.

කැණිමඩලේ සැරිසරන පුංචි මකුළුවකු දැක, උඟු ගිල දමන්නට කෙළ හලනා කුඩා උරග වර්ගයේ සතකු මෙන් මම ඇගේ මුහුණු පොතේ බිත්තියේ බඩගා යන්නට පටන් ගනිමි. එහි ඇගේ පින්තූර රාශියකි. ඒ රුවේ කිසිදු වෙනසක් නැත. අවසන් හමුවීමෙන් සිව්වසක් ගත වී තිබුණද ඇගේ පැහැපත් මුහුණේ කිසිදු වයස් රැල්ලක් නොපෙනේ. කෙස් තවමත් කැරලි ගැසී තිබේ. සිරුරට වැඩි බරක් එකතු වූ බව පෙනෙන්නට නැත. ඇය ලොව බොහෝ පෙදෙස්වල සංචාරය කර ඇතිවා සේය. මම නොදන්නා මිතුරියන් කිහිප දෙනෙකු සමඟ ඇය ඇතැම් පින්තූරවල පෙනී සිටියත් බොහෝමයක ඇය සිටින්නේ තනිවමය. ඇගේ දරු දෙදෙනා දැන් ලොකුය. ඔවුහු වැඩි කැමැත්තකින් තොරව ඇයත් සමඟ කැමරාවට මුහුණ දුන් අවස්ථා කිහිපයකි. මේ සියල්ල හැරෙන්නට ඇගේ සැමියා කිසිදු තැනක පෙනෙන්නට නැත.

හදවතේ දුබල තැනකින් පටන් ගෙන සිරුර පුරා විහිදී යන විජ්ජුලතාව මා අඩපණ කරන්නට පටන් ගෙන තිබේ. නළලත මතු වූ දහඩිය බිඳ කිහිපයකි. එහා මෙහා දිව යන දණහිස් සන්සුන්

කරගත නොහැකි වූ තැන මම පරිගණකය ඉදිරියේ සිට ගනිමි. ශීත කාලය දුරය. එහෙත් මට ශීතල දෑතේ. මගේ ආත්මයට හිම වැටෙන්නාක් බඳුය. නොහඳුනන වෛරසයක් සිරුරට ඇතුළු වී ඖෂධ සොයා ගත නොහැකි ව්‍යාධියකින් මනස පුපුරවා හරින්නට සැරසෙන්නාක් බඳුය.

මා ඉදිරියේ ඇත්තේ විසඳාගත නොහැකි ගැටළුවක් නොවේ. ඇගේ මිතුරු ඇරයුම පිළිගැනීමත් ප්‍රතික්ෂේප කිරීමත් අතර ඇත්තේ පහසු තෝරා ගැනීමකි. පරිගණකයේ මියා සෙන්ටිමීටර භාගයක් එහා මෙහා කොට ප්‍රශ්නයට උත්තරයක් ලබා ගත හැකිය. එහෙත් මෙය ප්‍රතික්ෂේප කරන්නට නොහැකි ඇරයුමකි. ගෙවුණු කාලය පුරාම මම කළේ ඇයව දකින්නට සිහින මැවීමයි. මා වටා උන් සියලුදෙනාටම රහසින් මුහුණු පොත පුරා ඇයව සෙවූ මුත් හමු නොවුණේ ඇය එහි සිටියේ විවාහයට පෙර වාසගම උපයෝගී කරගෙන නිසාය. (අපේ ඇසුර පැවති තෙවසරක කාලයේදී ඇගේ මුල් වාසගම අසන්නට මට සිත් නොවුණේ ඇයි?) ඇය සමඟ තත්පර කිහිපයක් කතා කරන්නට අවස්ථාව ලැබෙන්නේ නම් ජීවිතයෙන් හරි අඩක් දෙන්නේමැයි මම මටම පොරොන්දුවක් දී ගනිමි. මේ ඇරයුම පිළිගන්නේ නම් ඇය සමඟ පණිවුඩ හුවමාරුවකට මඟ පෑදෙනු නියතය. කාලයාගේ ඇවෑමෙන් මැසෙන්ජර් කුළින් කතාබහකට ඉඩ සැලසෙනු ඇත. තවත් කාලයකට පසු ඇයව දැක ගැනීමේ සිහිනය සැබෑ කර ගැනීමේ මඟ පෑදෙනු නියතය.

එහෙත් මෙය ව්‍යාහි සතුටු අවසානයක් ඇති, ශක්තිමත් ආකෘතියකින් නිමැවුණු, රස සරල බසකින් ලියැවුණු ආදර කතාවක් නොවේ. ඇගේ ඇරයුම් පිළිගැනීම යනු දුක හිතෙන කතාවක පළමු වදන් වැල ලියැවීමයි.

අදින් පස් වසරකට පමණ පෙර, දිනය කවදා දැයි මතක නැති අප්‍රේල් මාසයේ සිකුරාදා දිනක රාත්‍රියේ දුරකතනයෙන් ඇය මා අමතා, පසුදා උදෑසන; එනම් සෙනසුරාදා උදේ පාන්දරින්ම උදේ ආහාරය ගැනීම සඳහා පැරිසියේ 'අලුත් පාලම අසල' සේන් ගං ඉවුරේදී හමුවන්නට හැකි නම්, තමා කිරි කෝපි සාදා උණු

වතුර බෝතලයක දමා ගෙන පැමිණෙන බවත්, මා විසින් කළ යුතුව ඇත්තේ වොකලට් පාන් ගෙඩි කිහිපයකුත්, දොඩම් යුෂ බෝතලයකුත් මිලට ගැනීම පමණක් බවත් කියා සිටියාය.

ඉහත වාක්‍යයට ඇත්තේ එක නැවතීමේ ලකුණකි. එහෙත් එහි කොමා ගණනාවකි. අපේ ආදරයත් ඉහත වාක්‍යය වගේ යැයි මට ඒ කාලයේදී සිතුවේ නැත. අපේ ආදරය දිගු වැකියක් නම් එයට නැවතීමේ ලකුණ තැබීම හැකිතාක් දුරට කල්තැබීමට අපි උත්සාහ කළෙමු. වික්ටර් හියුගෝ තමන්ගේ *Les Misérables* පොතේ වචන 823ක වාක්‍යයක් ලියා ඇති බව මම දනිමි. කොමා ගණන දෙසියයක් ඉක්මවා ඇති ඒ වැකියේ තිබුණේ එක නැවතීමේ ලකුණකි. එවැනි දිගු ජීවන වැකි ලියන්නට හැකියාවක් මට නොවේ. මම වික්ටර් හියුගෝ නොවෙමි. එහෙත් මගේ ඵදිනෙදා දිවිය වික්ටර් හියුගෝගේ ජීවිතයට වඩා බෙහෙවින් සංකීර්ණ නොවේදැයි ඒ දිනවල මට සිතුවිණි.

ඉතින්, ඒ සිකුරාදා රාත්‍රියේ මට නින්දක් නොවිණි. වමටත්, දකුණටත් යහනේ පෙරළෙමින් විටින් විට ජනේලයෙන් හිරු එළිය වැටී ඇත්දැයි විපරම් කළ මම, පසුදා ඩිස්නිලන්තයේ සංචාරයක් සඳහා යන දරුවකු මෙන් නොවඉවසිමත්ව පසු වීමි. ඇයව හමුවීම 'රෝලකොස්ටර්' සචාරයක් බඳු නොවේද? එය අපූරු මානසික විනෝදයක් ලබා දෙන අත්දැකීමකි. තවත් අතකින් අවදානමකි. බරපතල වැඩ සහිතව ජීවිතාන්තය දක්වා සිරගෙට නියම විය හැකි අපරාධයක නිරත වන්නට සූදානම් වන මිනිසකුට පෙරදා රැයේ පහසු නින්දක් ලැබෙන්නේ නැත. මුළු නිවසම දරාගත නොහැකි නිහඬියාවක ගිලී තිබුණු ඒ රැයේ නිසංසලාගේ සුපුරුදු ආශ්වාස ප්‍රාශ්වාස ක්‍රියාවලියේ හඬවත් මට ඇසුණේ නැත. ඇය යහනේ අනෙක් පසට හැරී සුව නින්දක පසු වූවාය.

උදේ හයට අවදි වී ස්නානය කර පිරිසිදු ඇඳුමක් ඇඟලා කිසිවකු අවදි නොවන්නට නිවසින් පිට වුණු මම උමං දුම්රියට බැස ගතිමි. තවත් විනාඩි තිහකට පසු Chatelet දුම්රිය පොළෙන් පිටතට වත්, සෙනසුරාදා උදේ පාන්දරින්ම විවර කර තිබුණු බේකරියකින්

වොකලට් පාන් හතරක් සහ දොඩම් යුෂ බෝතලයක් මිලට ගත් මගේ අදහස වූයේ අලුත් පාලම දක්වා පයින් යාමයි.

එය මතරම් උදෑසනකි. වසන්තය ළඟ එන නිසා පහසු සුළං හැමුවේය. හිරු යහමින් පායා නොතිබුණත්, සේන් නදියේ ඇත කෙළවරින් අහසට නැගී එය නගරය යහමින් ආලෝකමත් කරන්නට සමත්ව සිටියේය. අහසේ වලාකුළු තිබුණාදැයි මතක නැත. ඇය හමුවන්නට යන කිසිඳු වතාවක අහස දෙස බැලීමේ පුරුද්දක් මට නොවිණ. මගේ ඉදිරියට එන්නෝ, මා පසුකර යන්නෝ කවුරුන්ද අතරේ මා හඳුනන කෙනෙක් සිටිත්ද යන්න ගැන පමණක් මම විමසිලිමත් වුණෙමි. ඒ සෙනසුරාදා දිනයේ මාර්ග හිස්ව තිබුණි. නගර වැසියෝ තවමත් නින්දේය. කිසිවෙකුත් අප දෙස බලා නොසිටින බව නම් පැහැදිලිය. ලොවට ආදරය කියා දුන් ප්‍රේමයේ නගරය අපේ අසම්මත ප්‍රේමයට දවස වෙන් කර ඇතිවාක් බඳුය.

සේන් ගඟේ ඉවුරු යා කරන මේ අලුත් පාලම මැද (අලුත් යැයි කීවද එය පැරිසියේ පැරණිතම පාලම්වලින් එකකි) පිහිටි කුඩා දූපතකි. ඒ දූපතේ වට රවුමේ ඉදිකර තිබුණු, පස්වන හෙන්රි රජුගේ ප්‍රතිමාව අසල ඇය සිටගෙන සිටියාය. දුමුරු පැහැති සැහැල්ලු කබායකින් හා ඩෙනිම් කලිසමකින් සැරසී සිටි ඇය අවතීර්ණව සිටියේ කොණ්ඩය අවුල් කරන්නට මාන බලන සුළඟ සමඟ සංග්‍රාමයකටයි. මගේ දසුන ඇස ගැටුණ විට ඇගේ වත සිනහවෙන් ඔපවත් වනු මම දුටුවෙමි. ඇය මා ඉදිරියට දිව ආවාය. මගේ පය ඉක්මන් විය. දැන්, සිරුරු ස්පර්ශ වන්නට පෙර අපේ දෙතොල් එකිනෙක ගැටුණි. ඇගේ දෙතොල් සැදී ඇත්තේ සේන් ගඟේ රැළි එකතුවකින් යැයි එවිට මට සිතුවිණි.

මෙසේ දෙතොල්වලට හාඳු දී ගන්නට අප දෙන්නාට සදාචාරාත්මක අයිතියක් නැත. එකිනෙකාගේ බඳ වටා අත් යවමින්, හෙමින් අඩි තබා ඇවිද යමින්, ආදර බැලුම් හෙළමින්, කුඩා දූපතේ පහළ මාලයට බැස ගොස්, දූපත කෙළවර පනවා ඇති බංකුවක වාඩි ගෙන, එකිනෙකාගේ සිරුරු වලට හේත්තු වී, වොකලට් පාන් බෙදාගෙන කා, දොඩම් යුෂ බෝතලය මුවට තබා බොමින්, කිරි

කෝපි පානය කරන්නට අපිට අයිතියක් නැත. අපි එකිනෙකාට අයිති උන් නොවෙමු. හුදෙක්ම අපේ මේ හමුවීම සිදු විය යුත්තක් නොවේ. එහෙත් ජීවිතය යනු පෙර දැනුම් දීමකින් තොරව හමුවීම් සිදු කරන තැනකි. ජීවිත කාලය පුරාම ඔබ විසින් ගොඩනගා ගන්නා ලද ආත්ම විශ්වාසය, ගෞරවය, සංයමය විනාශ වී යන්නට ගතවන්නේ තත්පර කිහිපයකි. අප දෙන්නාගේ මුල්ම හමුවීම අපේ දරුවන්ගේ කරාතේ පත්ති පැවැත්වෙන විශාල ශාලාවේ කොරිඩෝවේදී සිදු වෙද්දී, සෙනසුරාදා උදෑසනක මුළු විශ්වයටම හොරෙන් සෙත් නදිය මැද දූපතක එකිනෙකාට තුරුලු වන්නට අපට හැකි වෙතැයි මම නොසිතුවෙමි. අසම්මත ප්‍රේමය අප අතරට පැමිණි විට ජීවිතය පාලනය කිරීමේ හැකියාව අප වෙතින් ගිලිහී යයි. ජීවිතය විසින් අපව පාලනය කරනු ලබන්නට පටන් ගනියි.

ඇය මහා රුමතියක් නොවේ. හැඩකාරියක් බව නම් සැබෑය. ඇය පරිපූර්ණ ගැහැනියකැයි මට සිතූණු වාර අනන්තය. ඇගේ සැමියා වාසනාවන්ත මිනිසෙක් යැයි මගේ සිත කීවේය. ඇය වත්සලා ගැන ප්‍රශ්න නොකළෙන් මම ඇගේ සැමියා ගැන නොවිමසුවෙමි. අපේ හමුවීම් අතරවාරයේදී එකිනෙකාගේ නිවෙස් සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක කරලන්නට අප ගත් උත්සාහය සාර්ථක වූවා දැයි මම නොදනිමි. එහෙත් මගේ ඇසුරේදී ඇය ලෝකය අමතක කළාය. ගැහැනුන් බොහෝ බලවත් ජාතියකි. ඔවුන්ගේ සිතුවිලි, හැඟීම්, අධිෂ්ඨානය ඉදිරියේ පිරිමි අපි ළඳරුවන් නොවේද?

“මේ තමයි අපේ ඉරණම... අපිට ජීවිතය ලබලා දීලා තියෙන දේ... අපි එක් වුණොත් මේ ප්‍රීතිය, සන්තෝසේ අපිට නැතිවෙනවා නේද? කාලයත් එක්ක අපිට කතා කරන්න දෙයක් නැතිවෙලා යයි. අපි අපේ වුණොත් මේ සුන්දරත්වය නැතිවෙයි. අපි දෙන්නම අයිති වෙන අයට. අපි මේ කරන්නේ හොරකමක්. අපිට හංගගන්න රහසක් තියෙනවා. හැමෝම ආසයි රහස් තියත් ජීවත් වෙන්න. මට ඔයාව මතක් වෙනකොට තොල් දෙකට හිනාවක් එනවා. මම එතකොට වටපිට බලනවා මම තනියම හිනාවෙන එක කවුරුහරි දක්කද කියලා. අපි මෙහෙම ඉමු. පැනලා යන්න අපි නාකි වැඩියි. අපිට දික්කසාද වෙන්නත් බැහැ. මේක තමයි අපිට ජීවිතේ දීලා

තියෙන දේ. ඉරණම. අපි ගිය ආත්මේ ලොකු පාපකර්මයක් කරන්න ඇති එක් නොවෙන්න. සමහර විට අපි පින්ක් කරලා ඇති නීතියෙන් එක් නොවෙන්න. මෙහෙම අසම්මතයේ එක්වෙන්නේ, හම්බවෙලා සන්නෝසයෙන් ඉන්නේ ඒ පින් හින්දා වෙන්න ඇති...”

ඇගේ වදන් අදහා ගත නොහැකිව මම දවස් ගෙව්වෙමි. ලෝකයා ගැන කිසිදු තැකීමක් නොකර අපි නගරය පුරා ඇවිද ගියෙමු. කිසිවකුත් අප දෙදෙනාව නොදුටුවේ ඇයි? එසේ නොමැති නම් අපිව දක, නොදැක්කා සේ සිටින්නට ඔවුන් තීරණය කර තිබුණේද? සතියකට වරක් හඳුනන අයෙක් අප ඉදිරියට නාවේ ඇයි? අසම්මත ප්‍රේමයට වසර දෙකක් ගත වී තිබුණත් මගේ වෙනස වත්සලා නොදකින්නේ ඇයි? සෙනසුරාදා පාන්දර මේ යන්නේ කොහේදැයි ඇය ඇසුවේ නැත. සිරුරින් විහිදෙන සුවඳ ගැන ඇය විමසිලිමත් වූයේ නැත. හදිසියේම ආරූඪ කරගත් කඩවසම් බව ඇයට ප්‍රශ්නයක් වූයේ නැත. රසක් නැති නිසදසක් මෙන් වූ මගේ දෛනික දිවිය, යහමින් එළිවැට දූමු සදූස් කවියක් වූයේ කෙසේදැයි ඇය විපරම් නොකළාය.

අපේ රහස් ජීවිතයට; අසම්මත ප්‍රේමයට දිගු ගමනක් යන්නට නොහැකි බව මම දැන සිටියෙමි. දිගු ගමනක් යන්නට මලු අසුරා, සියල්ල සුදානම් කරගෙන සිටියත් ගමනාන්තය කුමක්දැයි අපි නොදන්නෙමු. ඇතැම් විට අපේ කතාව ප්‍රහසනයකට පෙරැළී පැරිසියේ ලාංකීය රඟ මඩලේ වේදිකා ගතවනු ඇත. එසේ නැතිනම් මේ රහස්‍ය, සංකීර්ණ ජීවිතය අපි දෙදෙනාටම එපා වනු ඇත. එහෙත් සිදු වූයේ ඒ කිසිවක් නොවේ. එක් සැදැවක, අපේ පුරුදු සති මැද පෙම් රංගනය නිමවා ආත්මයන් කිළිටු වී තිබුණු මුත් සිරුරු සෝදාගෙන වුත් යහනේ වාඩි ගත් පසුව ඉක්මනින් පිළිතුරු සොයා ගත නොහැකි ප්‍රශ්නයක් ඇය මවෙත යොමු කළාය.

“ඔයා මට ආදරේද?”

පිළිතුර මා සතුව තිබිණි. එහෙත් එය එක්වරම පවසාගැනීමේ පුරුෂ ශක්තියක් මට නොවිණි. ගැහැනුන් දෙදෙනෙකු ඇසුරු

කරන මිනිහාට දිව දෙකක් තිබිය යුතුය. මගේ දිව පැටලෙන්නට පටන්ගෙන තිබුණු නිසා අසල මේසය මත තිබුණු චතුර වීදුරුවෙන් උගුරු දෙකක් පානය කළ මම ඇය දෙස සෘජුව බැලීමි.

“ඇයි ඔයා එහෙම අහන්නේ?”

“ඔයා මට ආදරේද?”

“මොකක්ද ඔයාගේ ප්‍රශ්නේ?”

“විපුල... ඔයා මට ආදරේද, නැද්ද?”

“මම ඔයාට ආදරෙයි...”

“මමත් ඔයාට ආදරෙයි. මට දැන් ඔයා නැතිව ඉන්න බැහැ.”

“මටත් බැහැ ඔයා නැතිව ඉන්න. මොකද මේ ඔයාට වෙලා තියෙන්නේ?”

“සරත් අපේ සම්බන්ධය දන්නවා...”

යහනින් නැගිට ගත් මම කවුළුව අසලට ගොස් එය විවර කරන්නට අසාර්ථක උත්සාහයක යෙදුණෙමි. පිටුපසින් පැමිණ මගේ සිරුර වටා දැන යවා සිතල හදවතට උණුසුම් ලබා දුන් මගේ අසම්මත ගැහැනිය දිගු කතාවකට මුල පිරුවාය.

“අපිට බැරිද විපුල එකතුවෙන්න?”

“ඔයාට මොකද මේ වෙලා තියෙන්නේ? අපිට ජීවිත දෙකක් තියෙනවා. අපි ඒ ජීවිතවලට බැඳිලා ඉන්නේ. මෙව්වර කාලයක් හදාගත්තු හැම දෙයකටම පයින් ගහලා අපිට බැහැ එකතු වෙන්න. අපේ ළමයි...”